

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op de hoger beroepen van:

- 1.
2. de minister voor Immigratie en Asiel,
appellanten,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
's-Hertogenbosch, van 14 oktober 2010 in zaak nr. 09/45943 in het geding
tussen:

de vreemdeling

en

de minister.

1. Procesverloop

Bij besluit van 16 november 2009 heeft de staatssecretaris van Justitie een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 14 oktober 2010, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister een nieuw besluit op de aanvraag neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak hebben de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 10 november 2010, en de minister bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 11 november 2010, hoger beroep ingesteld. Deze brieven zijn aangehecht.

De vreemdeling en de minister hebben een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

In het hoger beroep van de vreemdeling

2.1. Hetgeen in het hogerberoepschrift is aangevoerd en aan artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) voldoet, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond.

In het hoger beroep van de minister

2.3. In de enige grief klaagt de minister dat de rechtbank ten onrechte tot het oordeel is gekomen dat geen aanleiding bestaat om de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit in stand te laten, op de grond dat zonder nadere motivering niet valt in te zien dat de vreemdeling bij uitzetting naar Mogadishu geen reëel risico loopt op ernstige schade, als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als personen die anderszins internationale bescherming behoeven, en de inhoud van de verleende bescherming. Daartoe betoogt de minister dat de rechtbank ten onrechte de omstandigheden waaronder een mogelijke uitzetting zal plaatsvinden bij haar beoordeling heeft betrokken, nu uitzetting eerst aan de orde kan komen indien de vreemdeling niet voldoet aan zijn plicht om het land zelfstandig te verlaten. De wijze waarop een mogelijke uitzetting

geëffectueerd zal worden, maakt geen deel uit van het besluit tot afwijzing van de aanvraag van de vreemdeling, aldus de minister.

2.3.1. Ingevolge artikel 45, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000, voor zover thans van belang, heeft de beschikking waarbij een aanvraag tot het verlenen van de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 28, wordt afgewezen, van rechtswege tot gevolg dat de vreemdeling Nederland uit eigen beweging dient te verlaten binnen de in artikel 62 gestelde termijn, bij gebreke waarvan de vreemdeling kan worden uitgezet.

2.3.2. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (onder meer uitspraak van 24 juli 2002 in zaak nr. 200202765/1, JV 2002/311), dient de rechter de afwijzing van de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel te toetsen in het licht van de mede daaraan verbonden rechtsgevolgen. Dat betekent echter niet dat die rechtsgevolgen los van de strekking van de beschikking op de aanvraag waaruit deze voortvloeien kunnen worden beoordeeld. Vooropgesteld zij dat uit voormeld artikel 45 volgt dat het aan de desbetreffende vreemdeling is om na de afwijzing van diens aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd, Nederland binnen de daartoe gestelde termijn te verlaten. Eerst indien de vreemdeling niet aan die verplichting voldoet, ontstaat voor de minister de bevoegdheid om hem uit te zetten. Of de minister die bevoegdheid vervolgens ook daadwerkelijk aanwendt, betreft een onzekere toekomstige gebeurtenis. De wijze waarop een mogelijke uitzetting geëffectueerd zou kunnen worden, maakt dan ook geen deel uit van de beoordeling die de minister naar aanleiding van een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd dient te verrichten. Gelet hierop heeft de rechtbank ten onrechte de situatie in _____ bij de beoordeling betrokken.

De grief slaagt.

2.4. Het hoger beroep is kennelijk gegrond.

2.5. Uit het voorgaande volgt dat de aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd, voor zover de rechtbank daarbij niet heeft bepaald dat de rechtsgevolgen van het besluit van 16 november 2009 in stand worden gelaten en de minister heeft opgedragen een nieuw besluit op de aanvraag te nemen. Voor het overige dient de aangevallen uitspraak te worden bevestigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling alsnog bepalen dat de rechtsgevolgen van voormeld besluit met toepassing van artikel 8:72, derde lid, van de Algemene wet bestuursrecht geheel in stand blijven.

2.6. De minister dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep van de vreemdeling ongegrond;
- II. verklaart het hoger beroep van de minister gegrond;
- III. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 14 oktober 2010 in zaak nr. 09/45943, voor zover de rechtbank daarbij:
 - niet heeft bepaald dat de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit van 16 november 2009 in stand blijven;
 - de minister voor Immigratie en Asiel heeft opgedragen een nieuw besluit op de aanvraag te nemen;
- IV. bepaalt dat de rechtsgevolgen van het besluit van 16 november 2009 geheel in stand blijven;
- V. bevestigt de aangevallen uitspraak voor het overige;
- VI. veroordeelt de minister voor Immigratie en Asiel tot vergoeding van bij de vreemdeling in verband met de behandeling van het hoger beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 437,00 (zegge: vierhonderdzevenendertig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. H. Troostwijk en mr. E. Steendijk, leden, in tegenwoordigheid van mr. I.S. Vreken, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

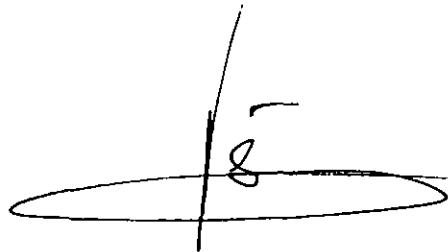
w.g. Vreken
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 9 juni 2011

434.

Verzonden: 9 juni 2011

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink. It features a large, horizontal oval loop. A vertical line descends from the top of the loop, passing through its center. To the right of the vertical line, there is a small, stylized mark that resembles a lowercase 'e' or a similar character.

mr. H.H.C. Visser

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch

Sector bestuursrecht

Zaaknummer: AWB 09/45943

Uitspraak van de meervoudige kamer van 14 oktober 2010

inzake

geboren op
nationaliteit Somalische,
verblijvende te
eiser,
gemachtigde mr. A.C.J. Letmaath,

tegen

de minister van Justitie; voorheen: de staatssecretaris van Justitie,
te Den Haag,
verweerder.

Procesverloop

Bij besluit van 16 november 2009 heeft verweerder de aanvraag van eiser tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) afgewezen.

Eiser heeft op 10 december 2009 tegen dit besluit beroep ingesteld.

De zaak is behandeld op de zitting van de enkelvoudige kamer van 25 juni 2010, waar eiser is verschenen in persoon, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder is verschenen bij mr. N. Hamzaoui.

Op 28 juli 2010 heeft de rechtbank het onderzoek met toepassing van artikel 8:68 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) heropend en de zaak verwezen naar de meervoudige kamer.

De behandeling van het beroep ter zitting van de meervoudige kamer heeft plaatsgevonden op 17 september 2010, waar eiser in persoon is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder is verschenen bij mr. drs. M.F. van der Lubbe.

Overwegingen

1. Aan de orde is de vraag of de weigering om eiser een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen, in rechte stand kan houden.

AWB 09/45943

2

2. Ter onderbouwing van zijn aanvraag en beroep heeft eiser – kort samengevat – het volgende aangevoerd. Eiser verkocht vanaf 2002 qat aan mensen. In 2006 kreeg hij een waarschuwing van Al Shabab dat hij moest stoppen met de verkoop van qat. De qat van eiser werd verbrand en eiser werd twee uur vastgehouden en mishandeld. In november 2008 werd eiser opnieuw gewaarschuwd door Al Shabab in verband met zijn verkoop van qat, waarop hij stopte met de verkoop ervan. Op 25 februari 2009 werd eiser door zes mannen van Al Shabab opgepakt bij zijn huis. Eiser werd meegenomen naar een plek in de bossen en moest trainingen volgen voor de Jihad. Na negen dagen kon eiser ontsnappen toen de vijftig bewakers sliepen. Eiser besloot daarop zijn land te verlaten.

3. In het bestreden besluit heeft verweerder zich – zakelijk weergegeven – op het standpunt gesteld dat eiser verwijtbaar geen nationaliteits-, identiteits- en reisdocumenten als bedoeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 heeft overgelegd. Immers, eiser heeft zich in Ethiopië ontdaan van belangrijke documenten, namelijk zijn geboorteakte (achtergelaten op last van de reisagent) en nationaliteitsverklaring dan wel verklaring van de burgemeester (weggegooid). Voorts heeft eiser zijn reisverhaal niet onderbouwd met het tijdens zijn reis gebruikte paspoort en vliegticket. Eiser heeft verklaard dat deze documenten in Nederland na de controle op het vliegveld zijn ingenomen door zijn reisagent. Nu eiser op dat moment reeds in Nederland was, alwaar de bescherming van de Nederlandse autoriteiten kon worden ingeroepen, is deze omstandigheid aan eiser toe te rekenen, aldus verweerder. Ter nadere onderbouwing van zijn standpunt heeft verweerder er voorts nog op gewezen dat eiser niet in staat is gebleken om gedetailleerde verklaringen omtrent zijn reisroute te geven, terwijl dat wel van hem mocht worden verwacht.

4. Gelet op de daaraan in de besluitvorming ten grondslag gelegde motivering heeft verweerder zich naar het oordeel van de rechtbank in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat eiser toerekenbaar zijn geboorteakte en nationaliteitsverklaring dan wel verklaring van de burgemeester niet heeft overgelegd. In hetgeen eiser in dit verband in zijn beroepsgronden heeft aangevoerd – die overigens grotendeels een herhaling zijn van hetgeen in de zienswijze reeds is aangevoerd en waarop verweerder in het bestreden besluit genoegzaam is ingegaan – ziet de rechtbank geen grond voor een andersluidend oordeel. Evenzeer heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat van eiser mocht worden verlangd dat hij zich onverwijld had gemeld bij de Nederlandse autoriteiten onder overlegging van zijn gebruikte paspoort en vliegticket. De door eiser gestelde afhankelijkheid van zijn reisagent doet niet af aan eisers eigen verantwoordelijkheid in dezen. De stelling van eiser dat hij geen idee had waar en hoe hij asiel kon aanvragen in Nederland, leidt niet tot een ander oordeel. De rechtbank is voorts van oordeel dat verweerder zich eveneens in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser niet in staat is gebleken om gedetailleerde verklaringen omtrent zijn reisroute te geven, terwijl dat wel van hem mocht worden verwacht. Verweerder heeft dan ook terecht het bepaalde in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 aan eiser tegengeworpen.

5. Indien er, zoals hier het geval is, sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000, geldt volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling) dat in het asielrelaas ook geen hiaten, vaagheden, ongetijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden mogen voorkomen. Van het asielrelaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan om geloofwaardig te kunnen worden geacht.

AWB 09/45943

3

6. Verweerder stelt zich – blijkens het (voornemen tot het) bestreden besluit – op het standpunt dat het asielrelaas van eiser positieve overtuigingskracht ontbeert en dat de gebeurtenissen die volgens dit relaas hebben plaatsgevonden niet geloofwaardig zijn te achten. Ter nadere onderbouwing van dit standpunt heeft verweerder ten eerste gemotiveerd uiteengezet dat eiser steeds wisselende en tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd omtrent het vluchtverhaal en de verblijfplaats van zijn familieleden en zijn relatie tot de door hem genoemde pleegkinderen. Voorts heeft eiser wisselende verklaringen afgelegd over het al dan niet in het openbaar kunnen verkopen van qat, aldus verweerder. Begrijpelijk is het als Al Shabab aan de macht is, dat er geen sprake kan zijn van verkoop in het openbaar van qat, nu hij daarvoor een aantal keren zou zijn gewaarschuwd. Eiser heeft echter in het nader gehoor verklaard dat Al Shabab vanaf augustus 2008 tot aan zijn vertrek (in maart 2009) weer aan de macht was, terwijl hij eveneens heeft verklaard dat hij in het openbaar op de markt qat aan het verkopen was in november 2008. Volgens verweerder is voorts niet aannemelijk dat iemand die tegen zijn wil is meegenomen, wordt voorzien van een wapen en geacht wordt na negen dagen al met een geweer voor Al Shabab te gaan vechten. Ook de ontsnapping van eiser uit handen van Al Shabab (hij zou met twee anderen hebben weten te ontsnappen aan 50 slapende bewakers juist op het moment dat zij de volgende dag voorzien zouden worden van wapens en tegen de vijand zouden moeten vechten) wordt door verweerder niet aannemelijk geacht. Daarnaast valt volgens verweerder niet in te zien waarom het gezin van eiser zou zijn gevlucht naar het onrustige zuiden (naar het ontheemdenkamp gelegen iets ten zuiden van Mogadishu, op 400 kilometer vanaf eisers gestelde woonplaats), terwijl de veilige gebieden in het noorden van Somalië aanzienlijk dichterbij zijn en de grens met Ethiopië op ongeveer 50 kilometer ligt.

7. Naar het oordeel van de rechtbank bestaat geen grond voor de conclusie dat verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas van eiser positieve overtuigingskracht ontbeert en in zijn geheel ongeloofwaardig is te achten. De verwijzing in beroep naar het lage scholingsniveau van eiser, naar zijn beroep (schilder) en naar de gestelde omstandigheid dat hij niet heeft geleerd zich heel precies uit te drukken, biedt – wat daarvan ook zij – onvoldoende grond voor het oordeel dat verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het relaas als geheel positieve overtuigingskracht mist. Hetgeen eiser overigens in beroep heeft aangevoerd, leidt de rechtbank evenmin tot een ander oordeel. Daarbij is tevens in aanmerking genomen dat dit grotendeels een herhaling betreft van hetgeen reeds in de zienswijze naar voren is gebracht en waarop verweerder in het bestreden besluit genoegzaam is ingegaan.

8. Uit het voorgaande volgt dat, nu verweerder de door eiser in zijn asielrelaas gestelde gebeurtenissen en omstandigheden in redelijkheid niet geloofwaardig heeft kunnen achten, tevens niet aannemelijk is te achten dat er individuele feiten en omstandigheden zijn, die aanleiding geven om aan te nemen dat eiser deswege te vrezen heeft voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

9. Dit betekent dat verweerder terecht heeft besloten om eiser op basis van zijn asielrelaas niet in aanmerking te brengen voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000.

10. Met betrekking tot de vraag of het besluit van verweerder om eiser niet in aanmerking te brengen voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b of c, van de Vw 2000, de toets in rechte kan doorstaan, overweegt de rechtbank als volgt.

AWB 09/45943

4

11. Gelet op hetgeen hiervoor is overwogen ten aanzien van de geloofwaardigheid van het asielrelaas van eiser, is de rechtbank van oordeel dat verweerder in het bestreden besluit terecht heeft geconcludeerd dat eiser op basis daarvan niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b of c, van de Vw 2000.

12. Eiser heeft tevens een beroep gedaan op artikel 15, aanhef en onder c, van Richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 (hierna: de richtlijn).

13. Uit vaste rechtspraak (bijvoorbeeld de uitspraak van de Afdeling van 9 september 2010, LJN: BN6714) volgt dat uit punt 43 van het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 17 februari 2009 in zaak C-465/07, JV 2009/111, gelezen in samenhang met de punten 35 tot en met 40 van dit arrest, kan worden afgeleid dat artikel 15, aanhef en onder c, gelezen in samenhang met artikel 2, eerste lid, aanhef en onder e, van de richtlijn, bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn bedoelde ernstige schade. Artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 voorziet in de aldus vereiste bescherming, aangezien deze bepaling de grondslag biedt voor vergunningverlening in situaties die door artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden worden bestreken en laatstgenoemde bepaling - gezien de daaraan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens gegeven uitleg in het arrest van 17 juli 2008 in de zaak met nummer 25904/07, NA, tegen het Verenigd Koninkrijk, JV 2008/329, - ook ziet op de uitzonderlijke situatie, bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn.

14. Niet in geschil is dat eiser afkomstig is uit provincie Galgadud. Galgadud is gelegen in Centraal-Somalie.

15. Eiser heeft ter adstruatie van evenbedoeld beroep op artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn in zijn zienswijze, onder verwijzing naar ambtsberichten van de minister van Buitenlandse Zaken over Somalie, informatie van Amnesty International over Somalie en naar relevante rechtspraak, gemotiveerd uiteengezet dat en waarom in Centraal-Somalie sprake is van een situatie als hiervoor bedoeld.

16. Naar het oordeel van de rechtbank schiet verweerders weerlegging van deze uiteenzetting in het bestreden besluit, mede gelet op de slechte veiligheidssituatie in geheel Zuid- en Centraal-Somalie ten tijde van belang, tekort. Verweerder stelt weliswaar dat het gestelde in het ambtsbericht van 2009 is meegewogen in de besluitvorming, maar maakt in het bestreden besluit op geen enkele wijze inzichtelijk dat en waarom naar de mening van verweerder geen sprake is van een situatie als hiervoor bedoeld. De verwijzingen in het bestreden besluit naar het voornemen kunnen verweerder niet baten, omdat in het voornemen niet is ingegaan op artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn.

17. Dit betekent dat het beroep gegrond is en dat het besluit in zoverre moet worden vernietigd wegens strijd met artikel 3:46 van de Awb.

14. OKT. 2010 15:08

NR. 396

P. 6/9

AWB 09/45943

5

18. Met betrekking tot de vraag of uit een oogpunt van finale geschilbeslechting reden bestaat met toepassing van artikel 8:72, derde lid, van de Awb te bepalen dat de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit in stand kunnen blijven, overweegt de rechtbank als volgt.

19. De rechtbank stelt vast dat verweerder in het verweerschrift van 3 juni 2010 (onder 3.5) en in de brief van 14 september 2010 gemotiveerd heeft uiteengezet dat en waarom eiser niet op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 in aanmerking komt voor de in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn beschreven bescherming. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat de mate van willekeurig geweld in Somalië in het algemeen en in het gebied waaruit eiser afkomstig is in het bijzonder niet zodanig hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger, louter door zijn aanwezigheid aldaar, ten tijde hier van belang een reëel risico loopt op de in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn beschreven ernstige schade. In hetgeen eiser hiertegen ingebracht heeft (waaronder de door hem in de besluitvormingsfase en beroepsfase overgelegde stukken) ziet de rechtbank, mede gezien de uitspraken van de Afdeling van 9 september 2010, LJN: BN6722, LJN: BN6714 en LJN: BN6705, onvoldoende grond voor het oordeel dat verweerder zich ten onrechte op dat standpunt heeft gesteld. De door eiser overgelegde stukken geven informatie over de algemene veiligheidssituatie in Somalië, maar zien niet specifiek op het gebied waaruit hij afkomstig is, de provincie Galgadud. Voor een aanhouding van de zaak om eiser in de gelegenheid te stellen deze stukken alsnog over te leggen, zoals door hem is bepleit, ziet de rechtbank geen aanleiding, omdat eiser daartoe reeds voldoende gelegenheid heeft gehad.

20. In zoverre komt eiser evenmin op voet van artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000.

21. Het voorgaande laat onverlet dat uit vaste rechtspraak, zie bijvoorbeeld de uitspraak van de Afdeling van 24 juli 2002, LJN: AH9548, de rechter de afwijzing van de aanvraag van een verblijfsvergunning asiel dient te toetsen in het licht van het mede daaraan ingevolge artikel 45, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw verbonden rechtsgevolg dat de vreemdeling Nederland uit eigen beweging dient te verlaten binnen de in artikel 62 gestelde termijn, bij gebreke waarvan de vreemdeling kan worden uitgezet.

22. Ter zitting van 17 september 2010 heeft verweerder in reactie op het betoog van eiser dat hij – kort gezegd – vanwege de onveilige situatie in Somalië niet kan worden uitgezet, verklaard dat uitzetting van eiser per vliegtuig naar het vliegveld van Mogadishu zal plaatsvinden en van daaruit per vliegtuig verder naar Galgadud. Uit het ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken van zowel maart 2009 als oktober 2009 komt naar voren dat de veiligheidssituatie in Mogadishu slecht is, dat in Mogadishu geregeld (in vaak lukrake aanvallen) zware wapens als artillerie, mortieren en bembommen werden gebruikt, waarbij veel burgerslachtoffers vielen, dat sprake is van willekeurig geweld en ernstige verspreide schendingen van mensenrechten en dat het niet mogelijk is een duidelijk onderscheid te maken in de veiligheidssituaties in diverse wijken in Mogadishu. Voorts heeft de Afdeling in de uitspraken van 26 januari 2010 en 9 september 2010, LJN: BL1483 en LJN: BN6728, geoordeeld dat – kort gezegd –, gelet op de aard en intensiteit van het geweld als gevolg van het conflict en de gevolgen daarvan voor de burgerbevolking van Mogadishu, verweerder met de enkele stelling, dat in het aantal burgerslachtoffers geen aanleiding wordt gevonden voor het aannemen van een uitzonderlijke situatie als beschreven in artikel 15, aanhef en

AWB 09/45943

6

onder c, van de richtlijn, ontoereikend heeft gemotiveerd dat de desbetreffende vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zich ten tijde van belang in Mogadishu een zodanige situatie voordoet. Verweerder heeft niet gesteld dat de algemene veiligheidssituatie in Mogadishu ten opzichte van toen thans wezenlijk is verbeterd. Zonder nadere motivering valt niet in te zien dat de veiligheidssituatie van eiser bij uitzetting via het vliegveld van Mogadishu wezenlijk verschilt van vreemdelingen afkomstig uit Mogadishu, ten aanzien waarvan verweerder volgens laatstgenoemde uitspraken van de Afdeling ontoereikend heeft gemotiveerd dat zij niet aannemelijk hebben gemaakt dat zich in Mogadishu een situatie als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn voordoet.

23. Onder deze omstandigheden acht de rechtbank geen termen aanwezig de rechtsgevolgen van het bestreden besluit in stand te laten. Verweerder zal worden opgedragen een nieuw besluit te nemen met inachtneming van hetgeen hiervoor is overwogen.

24. Ten aanzien van het betoog van eiser dat hij in het bezit had dienen te worden gesteld van een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000, aangezien het door verweerder gevoerde categoriale beschermingsbeleid voor Somalië nog niet was afgeschaft ten tijde van zijn asielaanvraag, overweegt de rechtbank voorts nog als volgt. Ten tijde van het bestreden besluit (16 november 2009) was immers Wijzigingsbesluit Vreemdelingencirculaire (WBV) 2009/16 van kracht (in werking getreden op 29 juli 2009), waarin verweerder heeft aangegeven dat hij heeft besloten het beleid van categoriale bescherming voor asielzoekers afkomstig uit Centraal- en Zuid-Somalië te beëindigen. In dit WBV is daarnaast bepaald dat de beleidswijziging terugwerkt tot 19 mei 2009. Aangezien de aanvraag van eiser dateert van ná die datum (te weten: 9 juni 2009), is de beleidswijziging ook op deze aanvraag van toepassing. De rechtbank verwijst in dit verband naar de uitspraak van de Afdeling van 9 september 2010, LJN: BN6722. Het betoog van eiser faalt derhalve. Voor zover eiser heeft gesteld dat het categoriale beschermingsbeleid voor Somalië ten onrechte is beëindigd, is de rechtbank – in navolging van de Afdeling in haar uitspraken van 9 september 2010, LJN: BN6714 en LJN: BN6705 – van oordeel dat verweerder, in redelijkheid tot beëindiging van het categoriaal beschermingsbeleid voor asielzoekers afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië heeft kunnen besluiten. Hetgeen eiser in beroep heeft aangevoerd maakt dit niet anders, mede nu aan verweerder ter zake van de vraag of aanleiding bestaat voor het voeren van een categoriaal beschermingsbeleid, volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling een ruime beoordelingsvrijheid toekomt.

25. Ter voorlichting van partijen wijst de rechtbank erop dat in de overwegingen van deze uitspraak één of meer beroepsgronden uitdrukkelijk en zonder voorbehoud zijn verworpen. Als eiser niet wil berusten in de verwerping van één of meer van de beroepsgronden, is het nodig dat hij tegen deze uitspraak tijdig hoger beroep instelt. Als hij dit nalaat, bestaat namelijk de mogelijkheid dat de bestuursrechter in een eventueel vervolg van deze procedure zal uitgaan van de juistheid van het oordeel van de rechtbank over de hier verworpen beroepsgronden.

26. Nu het beroep gegrond wordt verklaard acht de rechtbank termen aanwezig verweerder te veroordelen in de door eiser gemaakte proceskosten. Deze kosten zijn met inachtneming van het Besluit proceskosten bestuursrecht en de daarbij behorende bijlage begroot op in totaal € 1.311,00 voor kosten van door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand:

- 1 punt voor het indienen van een (aanvullend) beroepschrift;
- 2 punten voor het verschijnen ter zitting;

AWB 09/45943

7

-
- waarde per punt € 437,00;
 - wegingsfactor 1.

27. Aangezien ten behoeve van eiser een toevoeging is verleend krachtens de Wet op de rechtsbijstand, dient ingevolge artikel 8:75, tweede lid, van de Awb de betaling van dit bedrag te geschieden aan de griffier.

28. Beslist wordt als volgt.

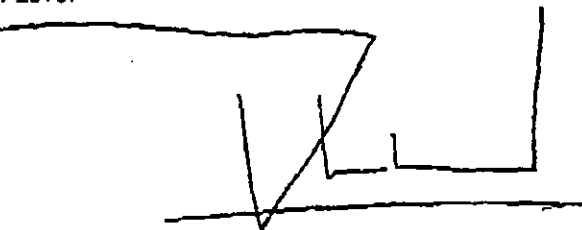
AWB 09/45943

8

Beslissing
De rechtbank:

- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt het bestreden besluit van 16 november 2009;
- bepaalt dat verweerder een nieuw besluit dient te nemen met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen;
- veroordeelt verweerder in de door eiser gemaakte proceskosten vastgesteld op € 1.311,00;
- bepaalt dat het bedrag van de proceskosten moet worden voldaan aan de griffier.

Aldus gedaan door mr. T. van de Woestijne als voorzitter en mr. J. van Berchum en mr. A. Venekamp als leden in tegenwoordigheid van H.J. Renders als griffier en in het openbaar uitgesproken op 14 oktober 2010.

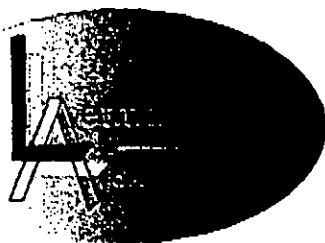
Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij:

*Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingszaken
Postbus 20019
2500 EA Den Haag*

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Afschriften verzonden:

14 OKT. 2010

Raad van State
Afd. Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA 's-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
10 NOV 2010	
ZAAKNR.	201010753
AAN:	VZ
BEHANDELD: DD:	PAR:

Tevens per fax: 070 - 365 13 80

Uw kenmerk : nvt
Inzake : dhr.
Ons kenmerk : 1 /AL0926.7-V040
Justitienummer :
Vnr. :
Geb. datum :
Nationaliteit : Somalische

HOGER BEROEPSCHRIFT in het kader van een asiel-procedure

Uden, 10 november 2010

Geeft eerbiedig te kennen:

De heer geboren op met Somalische nationaliteit, wonende en verblijvende te AZC Vught aan het adres Reutsedijk 7, 5264 PC Vught, verder te dezer zake domicilie kiezende aan het adres Markt 27b, 5401 GN te Uden met als correspondentieadres: Postbus 363. 5400 AJ UDEN, ten kantore van de advocaat Mr A.C.J. Letmaath welke te dezer zake door cliënt/appellant tot gemachtigde wordt gesteld en welke hierbij verklaart bepaaldelijk door cliënt/appellant te zijn gevolmachtigd. Ondergetekende verklaart bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd dit hoger- beroepschrift in te dienen door en namens cliënt/appellant bovengenoemd.

Appellant komt hierbij in (hoger) beroep tegen de gedeeltelijk negatieve uitspraak van de Rechtbank (Den Haag maar nevenzittinghoudende) te 's-Hertogenbosch d.d. 14 oktober 2010. Verzenddatum is eveneens 14 oktober 2010.

Bijgaand gelieve U een afschrift van deze uitspraak aan te treffen:
PRODUKTIE 1.

Het betreft een uitspraak in beroep op de negatieve beschikking van 16 november 2009. Hierna is namens appellant op 10 december 2009 beroep ingesteld.

Appellant doet U dit hoger-beroepschrift tijdig toekomen.

De gronden/grievens van dit hoger-beroepschrift zijn de volgende:

Grief 1: De Rechtbank overweegt in alinea 7, 8, 9 en 11 op pagina 3 en op pagina 4 het navolgende, citaat:

7. Naar het oordeel van de rechtbank bestaat geen grond voor de conclusie dat verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas van eiser positieve overtuigingskracht ontbeert en in zijn geheel ongeloofwaardig is te achten. De verwijzing in beroep naar het lage scholingsniveau van eiser, naar zijn beroep (schilder) en naar de gestelde omstandigheid dat hij niet heeft geleerd zich heel precies uit te drukken, biedt - wat daarvan ook zij - onvoldoende grond voor het oordeel dat verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het relaas als geheel positieve overtuigingskracht mist. Hetgeen eiser overigens in beroep heeft aangevoerd, leidt de rechtbank evenmin tot een ander oordeel. Daarbij is tevens in aanmerking genomen dat dit grotendeels een herhaling betreft van hetgeen reeds in de zienswijze naar voren is gebracht en waarop verweerder in het bestreden besluit genoegzaam is ingegaan.

8. Uit het voorgaande volgt dat, nu verweerder de door eiser in zijn asielrelaas gestelde gebeurtenissen en omstandigheden in redelijkheid niet geloofwaardig heeft kunnen achten, tevens niet aannemelijk is te achten dat er individuele feiten en omstandigheden zijn, die aanleiding geven om aan te nemen dat eiser deswege te vrezen heeft voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

9. Dit betekent dat verweerder terecht heeft besloten om eiser op basis van zijn asielrelaas niet in aanmerking te brengen voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000.

11. gelet op hetgeen hiervoor is overwogen ten aanzien van de geloofwaardigheid van het asielrelaas van eiser, is de rechtbank van oordeel dat verweerder in het bestreden besluit terecht heeft geconcludeerd dat eiser op basis daarvan niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b of c, van de Vw 2000.

Einde citaat.

Zulks ten onrechte.

Standpunt: De rechtbank heeft ten onrechte overwogen dat geen grond bestaat voor de conclusie dat verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas van eiser positieve overtuigingskracht ontbeert en in zijn geheel ongeloofwaardig is te achten. De rechtbank heeft vervolgens ten onrechte overwogen dat eiser geen vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag en eiser dus niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel op de a-grond van artikel 29, eerste lid (en aanhef) van de Vw.2000. De rechtbank overweegt vervolgens ook ten onrechte dat eiser niet in aanmerking komt voor de verlening van een verblijfsvergunning op grond van de b- of de c-grond van artikel 29 Vw.

Toelichting:

a.De rechtbank heeft in de visie van appelllant aangegeven in r.o. 22 en 23, dat, nu blijkt da uitzetting zou plaatsvinden naar althans via Mogadishu, er misschien toch aanleiding bestaat voor verweerder om op basis van artikel 15c Definitierichtlijn, danwel op basis van artikel 3 EVRM, een verblijfsvergunning te verlenen aan appelllant. Indien verweerder zou besluiten op basis van deze situatie inderdaad aan appelllant een verblijfsvergunning te verlenen, zou dit volgens appelllant een verblijfsvergunning asiel bepaalde tijd dienen te zijn met als grondslag de b-grond van artikel 29, eerste lid en aanhef, Vw.2000. Met andere woorden: het is onjuist dat de rechtbank aangeeft dat eiser (appelllant) niet in aanmerking komt voor verlening van een verblijfsvergunning op de b-grond.

b.De rechtbank had het asielrelaas van appelllant niet ongeloofwaardig kunnen achten. Voor de door verweerder als tegenstrijdigheden bestempelde kwesties, heeft appelllant goede en aannemelijke verklaringen gegeven. Ook bij een marginale toetsing is duidelijk dat verweerder het relaas niet ongeloofwaardig heeft kunnen achten, in de visie van appelllant. Appelllant wenst aanvullend zich te beroepen op pagina 19 en 20 van het algemeen ambtsbericht Somalië van september 2010. Hieruit blijkt dat rekrutering door Al-Shabaab soms onder dwang plaatsvindt en dat rekrutering doorgaans tot doel heeft om personen te laten meevechten. Gezien deze tekst is het dan ook niet vreemd dat Al-Shabaab tegenover appelllant het voornemen uit om hem in de toekomst te gaan voorzien van een wapen.

Grief 2: De Rechtbank overweegt in alinea 19 en 20 op pagina 5 het navolgende, citaat:

19. De rechtbank stelt vast dat verweerder in het verweerschrift van 3 juni 2010 (onder 3.5) en in de brief van 14 september 2010 gemotiveerd heeft uiteengezet dat en waarom eiser niet op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 in aanmerking komt voor de in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn beschreven bescherming. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat de mate van willekeurig geweld in Somalië in het algemeen en in het gebied waaruit eiser afkomstig is in het bijzonder niet zodanig hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger, louter door zijn aanwezigheid aldaar,

ten tijde hier van belang een reëel risico loopt op de in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn beschreven ernstige schade. In hetgeen eiser hiertegen ingebracht heeft (waaronder de door hem in de besluitvormingsfase en beroepsfase overgelegde stukken) ziet de rechtbank, mede gezien de uitspraken van de Afdeling van 9 september 2010, LJN: BN6722, LJN: BN6714 en LJN: BN6705, onvoldoende grond voor het oordeel dat verweerder zich ten onrechte op dat standpunt heeft gesteld. De door eiser overgelegde stukken geven informatie over de algemene veiligheidssituatie in Somalië, maar zien niet specifiek op het gebied waaruit hij afkomstig is, de provincie Galgadud. Voor een aanhouding van de zaak om eiser in de gelegenheid te stellen deze stukken alsnog over te leggen, zoals door hem is bepleit, ziet de rechtbank geen aanleiding, omdat eiser daartoe reeds voldoende gelegenheid heeft gehad.

20. In zoverre komt eiser evenmin op voet van artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000.

Einde citaat.

Zulks ten onrechte.

Standpunt: De rechtbank heeft ten onrechte vastgesteld dat er onvoldoende grond is voor het oordeel dat verweerder zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat de mate van willekeurig geweld in Somalië in het algemeen en in het gebied waaruit eiser afkomstig is in het bijzonder niet zodanig hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger, louter door zijn aanwezigheid aldaar, ten tijde hier van belang, een reëel risico loopt op de in artikel 15, aanhef en onder c van de richtlijn beschreven ernstige schade. De rechtbank heeft ten onrechte overwogen geen aanleiding te zien voor een aanhouding van de zaak om eiser in de gelegenheid te stellen alsnog stukken te overleggen specifiek gericht op het gebied waaruit hij afkomstig is, de provincie Galgadud, omdat eiser daartoe reeds voldoende gelegenheid heeft gehad.

Toelichting:

Appellant stelt vast dat verweerder in het besluit niet specifiek heeft getoetst aan de regio/provincie van herkomst van appellant. Verweerder heeft uitdrukkelijk enkel gezien en willen gezien de situatie in Zuid- en Centraal-Somalië als geheel. Het besluit van verweerder is volgens appellant erg summier. Verweerder heeft middels het verweerschrift van 3 juni 2010 haar opvatting nader proberen aan te vullen. Appellant meent dat reeds in het besluit en niet pas in een verweerschrift de motivatie dient te worden opgenomen. Appellant begrijpt verder niet goed de verwijzing van de rechtbank naar het bepaalde in onderdeel 3.5. van het verweerschrift van 3 juni 2010. Immers: verweerder heeft daarin juist gemotiveerd aangegeven waarom zij van opvatting is dat de situatie in geheel Zuid- en Centraal Somalië gezien dient te worden. Sedert de uitspraken van Uw Afdeling van 9 september (de uitspraken zijn ook opgesomd in het aanvullend verweerschrift van 14 september 2010) is echter duidelijk geworden dat de situatie gezien dient te worden per provincie.

De rechtbank had hieruit de conclusie dienen te trekken dat nu verweerder op onjuiste wijze de situatie heeft getoetst, het beroep dus gegrond verklaard dient te worden op dit aspect. De zaak had dan ook op dit aspect terugverwezen kunnen danwel dienen te worden naar verweerder, zodat verweerder een beoordeling zou kunnen geven van de situatie specifiek op provinciaal niveau.

De tweede zitting van de rechtbank in deze zaak heeft plaatsgevonden op 17 september 2010. Kort voor deze datum is zowel verweerder als appelland op de hoogte geraakt van de uitspraken van Uw Afdeling van 9 september jl., waarna hierboven ook reeds is verwezen. Uit deze uitspraken volgde dat als 'gebied' niet langer door verweerder en door eisende partijen en door rechtbanken uitgegaan kon worden van de situatie in geheel Zuid-en Centraal-Somalië, maar dat de situatie bezien dient te worden op provinciaal niveau. Velen, in ieder geval eiser, had Uw uitspraken van 9 september jl. niet verwacht. Uit de uitspraken komt immers feitelijk naar voren dat een geheel ander toetsingskader van belang wordt. Op het moment dat appelland kennis nam van uw uitspraken, was appelland echter helaas niet meer in de gelegenheid om nog nadere aanvullingen toe te zenden aan de rechtbank. Immers: de rechtbank had eerder ten tijde van de zittingsuitnodiging, aangegeven dat uiterlijk de elfde dag voor de zitting nog nadere stukken zouden kunnen worden ingebracht. Daarbij komt verder dat appelland op dat moment ook niet meer in de gelegenheid was om op zeer korte termijn nadere informatie te zoeken over de veiligheidssituatie in zijn provincie van afkomst, te weten de provincie Galgadud. Appelland meent dat de rechtbank om deze reden niet voorbij had mogen gaan aan het redelijk verzoek van appelland om de zaak aan te houden en appelland in de gelegenheid te stellen nadere informatie naar voren te brengen over de veiligheidssituatie in Galgadud. Dit zou de procedure slechts voor een aantal weken hebben kunnen vertragen, terwijl sprake is van een essentieel beoordelingsaspect van deze asielprocedure. Appelland is het niet eens met de rechtbank welke aangeeft dat appelland reeds voldoende tijd heeft gehad om een nadere aanvulling te geven over de situatie in zijn provincie. Appelland heeft weliswaar op zich voldoende tijd gehad om zijn standpunt over het besluit aan de rechtbank kenbaar te maken, maar appelland meent dat hij daarbij mocht uitgaan van de inhoud van het besluit alsmede van de stand van zaken in de jurisprudentie op dit aspect. Appelland meent dat hij er geen rekening mee had behoeven te houden dat Uw Afdeling een op dat moment verrassend standpunt zou innemen, welk standpunt ook geheel anders is dan bepleit door verweerder en door eisende partijen. Een appelland moet in zijn beroepschrift in eerste instantie kunnen uitgaan van de inhoud van het besluit en daarop reageren. Dit is ook exact wat appelland heeft gedaan.

Voorzover u het hoger beroep op dit aspect gegrond acht en voorzover u vervolgens de situatie in Galgadud zelf gaat beoordelen, doe ik u toekomen: **Productie 2:** een copie van informatie verkregen van het landelijk bureau van Vluchtelingenwerk d.d. 22-10-2010.

Uit deze bijlage volgt volgens appellant dat de opnieuw opgelaaide gevechten in Mogadishu zich hebben verplaatst naar onder andere Galgaduud. Er hebben gevechten plaatsgevonden. De verwachting is dat Al-Shabaab aan het uitbreiden is in de richting van Galgaduud. De grootste stad van Galgaduud, , zou een strategische plek zijn om controle over te krijgen. Begin november 2009 zijn de spanningen opgelopen in Gurieel doordat Al-Shabaab met tientallen tanks zouden zijn binnengereden. Ik verwijs verder naar de bijlage, zie met name de gearceerde gedeelten. Er is sprake van een 15c-situatie in de provincie Galgaduud.

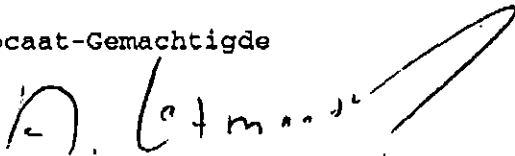
REDENEN WAAROM:

Appellant zich tot U wendt met het eerbiedig verzoek om:

De bestreden uitspraak te vernietigen op de gronden waartegen de grieven zijn gericht en daarvoor een zodanige beslissing te nemen als Uw Raad in redelijkheid zal vermenen te behoren, c.q. te bepalen dat aan appellant alsnog een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd dient te worden verleend.

Hoogachtend,

Advocaat-Gemachtigde

Mr A.C.J. Letmaath

Copie dezes zend ik aan verweerder.
Toevoeging is aangevraagd.

Letmaath Advocatenkantoor
Mr A.C.J. Letmaath
Postbus 363
5400 AJ Uden
Tel: 0413 - 248 246

Productie 1

10/11/2010 16:10
14. OKT. 2010 15:06

+31413249508

LETMAATH ADVOCATEN

PAG. 08/36

NR. 395 P. 1/1

Rechtbank 's-Gravenhage

Nevenzittingsplaats te 's-Hertogenbosch

Vreemdelingenkamer

Postadres: Postbus 90125, 5200 MA 's-Hertogenbosch

() AANTEKENEN
() PER FAX ((0413) 24 95 08)

Bezoekadres
Leeghwaterlaan 8
5223 BA 's-Hertogenbosch
Telefoon 073 - 6 20 20 20
Fax -

De heer mr. A.C.J. Letmaath
Postbus 363
5400 AJ Uden

Onderdeel
Contactpersoon
Doorkiesnummer(s)
Fonummer afdeling
Datum
Oms kenmerk
Uw kenmerk
Bijlage(n)
Onderwerp

Afdeling II zitting
mevr E. von Zengen
073-6202700
073-6202790
14 oktober 2010
procedurenummer 09 / 45943 BEPTDN V100 C4 G193
casusnummer

Bij beantwoording de datum en
oms kenmerk vermelden.
Wilt u slechts één zaak in uw
brief behandelen.

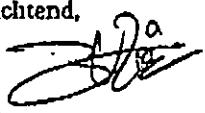
het beroep / verzoek van
justitienummer: ...
V-nummer:

Geachte heer,

Hierbij zend ik u een kopie van de uitspraak in bovenvermelde procedure.

Voor het instellen van een rechtsmiddel verwijs ik u naar de uitspraak.

Hoogachtend,

griffier

XW003

10/11/2010 16:10
14. OKT. 2010 15:06

+31413249588

LETMAATH ADVOCATEN

NR. 396

PAG. 1/9

09/36

Rechtbank 's-Gravenhage

Nevenzittingsplaats te 's-Hertogenbosch

Vreemdelingenkamer

Postadres: Postbus 90125, 5200 MA 's-Hertogenbosch

[] AANTEKENEN
[X] PER FAX ((0413) 24 95 08)

De heer mr. A.C.J. Letmaath
Postbus 363
5400 AJ Uden

Bezoekadres
Leeghwaterlaan 8
5223 BA 's-Hertogenbosch
Telefoon 073 - 6 20 20 20
Fax -

Onderdeel
Contactpersoon
Doorkleer Nummer(s)
Faxnummer afdeling
Datum
Oms kenmerk
Uw kenmerk
Bijlage(n)
Onderwerp

Afdeling II zitting
mevr E. von Zengen
073-6202700
073-6202790
14 oktober 2010
procedurenummer 09 / 45943 BEPTDN V100 C4 G193
casusnummer

Bij beantwoording de datum en
oms kenmerk vermelden.
Wilt u slechts één zaak in uw
brief behandelen.

het beroep / verzoek van
justitienummer:
V-nummer:

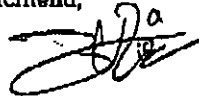
Geachte heer,

Hierbij zend ik u een kopie van de uitspraak in bovenvermelde procedure.

Voor het instellen van een rechtsmiddel verwijs ik u naar de uitspraak.

Hoogachtend,

griffier

XW003

New Babylon
Bezuidenhoutseweg 57
2594 AC Den Haag

Postbus 11756
2502 AT Den Haag
telefoon (070) 515 30 00
www.pelsrijcken.nl

Pels Rijcken
& Droogleever
Fortuijn *advocaten*
en notarissen

Bezorgen

De Hoogedelgestrenghe Heer Voorzitter van de
Afdeling bestuursrechtspraak van de
Raad van State
Postbus 20019
2500 EA DEN HAAG

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
11 NOV 2010	
ZAAKNR.	
AAN:	VZ
BEHANDELD DD:	PAR:

onze ref. GH/MP/51011018
uw ref. -
inzake MvIA/
Hogerberoepschrift

G.M.H. Hoogvliet
Advocaat
t (070) 515 37 03
f (070) 515 30 91
gmh.hoogvliet@pelsrijcken.nl

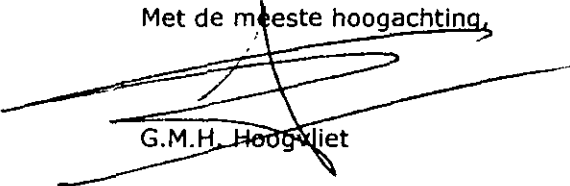
11 november 2010

Hoogedelgestrenghe heer,

Namens de minister voor Immigratie en Asiel, die voor deze zaak domicilie kiest te mijnen kantore, zend ik u hierbij een hogerberoepschrift in bovengenoemde zaak.

Een exemplaar van dit hogerberoepschrift, alsmede een kopie van deze brief zend ik per gewone post aan de gemachtigde van de vreemdeling in de beroepsprocedure, de heer mr. A.C.J. Letmaath.

Met de meeste hoogachting,

G.M.H. Hoogvliet

AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK VAN DE RAAD VAN STATE

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
11 NOV 2010	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD DO:	PAR:

HOGERBEROEPSCHRIFT

inzake

**DE MINISTER VOOR IMMIGRATIE EN
ASIEL** (voorheen de minister van Justitie,
daarvoor de staatssecretaris van Justitie),
(Schedeldoekshaven 200,
2511 EZ Den Haag),
a p p e l l a n t,
gemachtigde: mr. G.M.H. Hoogvliet,
advocaat te Den Haag
(postbus 11756, 2502 AT Den Haag).

tegen

verblijvende te
v e r w e e r d e r,
gemachtigde: mr. A.C.J. Letmaath,
advocaat te Uden
(Postbus 363, 5400 AJ Uden)

1 Inleiding

- 1.1 Appellant, verder te noemen de minister, komt hierbij in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 14 oktober 2010, op dezelfde datum door de rechtbank verzonden (Awb 09/45943).

Een kopie van de bestreden uitspraak is als **bijlage 1** aangehecht.

- 1.2 In de bestreden uitspraak heeft de rechtbank het beroep van verweerder van 10 december 2009 gegrond verklaard, het besluit van 16 november 2009 vernietigd, bepaald dat de minister een nieuw besluit dient te nemen met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen en – kort gezegd – een proceskostenveroordeling uitgesproken.
- 1.3 Bij besluit van 16 november 2009 is de aanvraag van verweerder om verlening van een verblijfsvergunning asiel ex artikel 28 Vw 2000 afgewezen.
- 1.4 De minister kan zich met (onderdelen van) de bestreden uitspraak niet verenigen en komt daartegen hierbij tijdig in hoger beroep. De minister zal zijn bezwaren in het navolgende verwoorden en toelichten.

2 Bestreden onderdelen van de uitspraak

- 2.1 In rov. 21 overweegt de rechtbank dat hetgeen daarvoor is overwogen onverlet laat dat uit vaste rechtspraak voortvloeit dat de rechter de afwijzing van de aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel dient te toetsen in het licht van het mede daaraan ingevolge artikel 45, lid 1, aanhef en onder b Vw 2000 verbonden rechtsgevolg dat de vreemdeling uit eigen beweging Nederland dient te verlaten binnen de in artikel 62 Vw 2000 gestelde termijn, bij gebreke waarvan hij kan worden uitgezet. In rov. 22 wijdt de rechtbank overwegingen aan de kennelijk door de gemachtigde van de minister ter zitting gedane mededelingen omtrent de modaliteit van een eventuele uitzetting. Vervolgens komt de rechtbank in rov. 23 ten onrechte, wat verder ook zij van de argumenten die de rechtbank in rov. 22 opsomt, tot de conclusie:

"Onder deze omstandigheden acht de rechtbank geen termen aanwezig de rechtsgevolgen van het bestreden besluit in stand te laten. Verweerder zal worden opgedragen een nieuw besluit te nemen met inachtneming van hetgeen hiervoor is overwogen."

- 2.2 Gegrondbevinding van de bezwaren van de minister vitieert ook rov. 26 tot en met rov.28.

3 Aanvulling en toelichting

- 3.1 Na in rov. 16 te hebben overwogen dat – kort gezegd – de weerlegging van het betoog van verweerder dat en waarom in Centraal-Somalië sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c van de Definitierichtlijn in het bestreden besluit tekort schiet, heeft de rechtbank terecht onderzocht of er grond is om met toepassing van artikel 8:72, lid 3 Awb te bepalen dat de rechtsgevolgen van het besluit van 16 november 2009 in stand blijven.
- 3.2 Zoals blijkt uit het gestelde in rov. 19 en de daaraan verbonden conclusie in rov. 20, ziet de rechtbank onvoldoende grond voor het oordeel dat de minister zich - in het licht van hetgeen in het verweerschrift en in de brief van 14 september 2010 is gesteld - ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat de mate van willekeurig geweld in Somalië in het algemeen en in het gebied waaruit verweerder afkomstig is in het bijzonder, niet zodanig hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger, louter door zijn aanwezigheid aldaar, ten tijde van belang een reëel risico loopt op de in artikel 15, aanhef en onder c van de Definitierichtlijn beschreven ernstige schade.
- 3.3 Uit de uitspraak moet worden afgeleid:
- dat de rechtbank meent dat artikel 31, lid 2, aanhef en onder f Vw 2000 terecht is tegengeworpen;
 - dat de rechtbank van oordeel is dat geen grond bestaat voor de conclusie dat de minister zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas van eiser positieve overtuigingskracht ontbeert en in zijn geheel ongeloofwaardig is te achten;
 - dat de minister terecht heeft besloten om verweerder in het licht van de ongeloofwaardigheid van diens asielrelaas niet in aanmerking te brengen voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, lid 1, aanhef en onder a, b, voor zover dat geen betrekking heeft op een risico als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c van de Definitierichtlijn, en c Vw 2000;
 - dat de rechtbank, zoals reeds vermeld, van oordeel is dat verweerder evenmin op de voet van artikel 15, aanhef en onder c van de Definitierichtlijn in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, lid 1, aanhef en onder b Vw 2000;
 - en – ten slotte – dat de minister verweerder op goede grond niet in aanmerking heeft gebracht voor categoriale bescherming.
- Andere toelatingsgronden waren in de onderhavige procedure niet aan de orde.
- 3.4 In het licht van de beslissingen van de rechtbank over de in deze procedure aan de orde gestelde toelatingsgronden, heeft de rechtbank ten onrechte overwogen dat er geen termen aanwezig zijn de rechtsgevolgen van het bestreden besluit in stand te

laten. Hoewel juist is dat de rechter de afwijzing van de aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel dient te toetsen in het licht van de mede daaraan verbonden rechtsgevolgen, betekent dat niet dat de rechtbank het beroep, op basis van kritische overwegingen ten aanzien van de wijze waarop een van rechtswege aan de afwijzing verbonden rechtsgevolg mogelijk gestalte zal krijgen, gegrond kan verklaren in een situatie waarin uit de overwegingen van de rechtbank blijkt dat de afwijzing van de aanvraag om een verblijfsvergunning asiel de rechterlijke toets kan doorstaan, nu aan geen van de aan de orde zijnde toelatingsgronden aanspraak op toelating kan worden ontleend.

- 3.5 Uit uw uitspraak van 2 april 2002 (JV 2002, 169) blijkt dat de van rechtswege aan de afwijzing van de aanvraag verbonden rechtsgevolgen niet van die afwijzing kunnen worden losgemaakt. De rechter dient de afwijzing van de aanvraag inderdaad te toetsen in het licht van de mede daaraan verbonden rechtsgevolgen. Vervolgens overweegt uw Afdeling:

“Nadat de rechtbank tot het oordeel was gekomen dat de afwijzing van de aanvraag om een verblijfsvergunning asiel de rechterlijke toets kon doorstaan, stond het haar derhalve niet vrij om vervolgens het beroep niettemin gegrond te verklaren, omdat de beëindiging van de verstrekkingen onevenredig zou zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen.”

In het onderhavige geval heeft de rechtbank weliswaar beslist dat het bestreden besluit de rechterlijke toetsing niet kan doorstaan voor zover het de weerlegging betreft van het betoog van verweerder dat in Centraal-Somalië sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c van de Definitierichtlijn, doch de rechtbank heeft naar aanleiding van hetgeen namens de minister in beroep naar voren is gebracht evenzeer beslist – kort gezegd – dat er ook in het licht van artikel 15, aanhef en onder c van de Definitierichtlijn geen grond is voor het oordeel dat een dergelijke situatie zich in het gebied waaruit verweerder afkomstig is voordoet. Dat geconstateerd hebbende, had de rechtbank, mede in het licht van de overwegingen over de overige in deze procedure aan de orde zijnde toelatingsgronden, de rechtsgevolgen van het bestreden besluit in stand moeten laten.

- 3.6 De hiervoor genoemde uitspraak van 2 april 2002 bleek voor tweeërlei uitleg vatbaar. De voormalige staatssecretaris van Justitie interpreteerde de uitspraak aldus dat, als de redenen waarom de vreemdeling vond dat een gevolg van de niet-toelating onaanvaardbaar was, niet tot een ander oordeel met betrekking tot de toelatingsbeslissing zou kunnen leiden, er geen aanleiding was voor vernietiging van de toelatingsbeslissing of voor (eigenstandige) mitigering van de gevolgen van rechtswege ex artikel 45 Vw 2000. Zoals blijkt uit de noot van Boeles onder genoemde uitspraak, ging Boeles uit van een interpretatie die haaks stond op de interpretatie van de toenmalige staatssecretaris. Als een gevolg om wat voor reden dan ook onwenselijk

wordt geacht, zou dat volgens Boeles tot toelating moeten leiden, althans zou de afwijzing van de aanvraag om een verblijfsvergunning op onjuiste gronden gebaseerd zijn. Uit de door de rechtbank ook genoemde uitspraak van uw Afdeling van 24 juli 2002 (JV 2002, 311) blijkt echter dat de opvatting van Boeles niet opgaat. Na onder verwijzing naar de uitspraak van 2 april 2002 te hebben overwogen dat de rechter de afwijzing van de aanvraag dient te toetsen in het licht van het mede daaraan verbonden rechtsgevolg, overwoog uw Afdeling:

“Dat betekent echter niet dat dit rechtsgevolg los van de strekking van de beschikking op de asielaanvraag waaruit het voortvloeit kan worden beoordeeld. Derhalve staat het de rechter niet vrij het beroep tegen de afwijzing van die aanvraag gegrond te verklaren, alhoewel er geen grond is voor verlening van een verblijfsvergunning asiel, louter omdat enig aan de afwijzing van rechtswege verbonden gevolg op zichzelf beschouwd de vreemdeling ernstig in zijn belangen treft. De redenen waarom dit laatste in dit geval zo is, houden geen verband met de in artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000 opgesomde gronden.”

Vgl. ook:

- ABRS 31 juli 2002, JV 2002, 319.

- 3.7 Blijkens de stukken is de wijze waarop de uitzetting eventueel zou kunnen plaatsvinden in de onderhavige procedure tot voorwerp van discussie gemaakt. In het besluit van 16 november 2009 echter is geen beslissing opgenomen omtrent de wijze waarop de eventuele uitzetting geëffectueerd zou kunnen worden. Dat was in feite ook (nog) niet aan de orde, omdat in eerste instantie op verweerder - na de afwijzing van diens aanvraag - de verplichting rust Nederland uit eigen beweging te verlaten. Eerst als hij dat niet doet, komt de eventuele uitzetting aan de orde. Geconcludeerd moet derhalve worden dat de wijze waarop een eventuele uitzetting geëffectueerd zou kunnen worden geen onderdeel uitmaakt van het besluit van 16 november 2009. De rechtbank heeft dan ook ten onrechte in omstandigheden die de eventuele uitzetting betreffen grond gezien voor de beslissing dat er geen termen aanwezig zijn de rechtsgevolgen van het bestreden besluit in stand te laten.

Zie:

- ABRS 1 oktober 2003, JV 2003, 529;

- ABRS 29 maart 2005 (200408819/1 en 200408914/1; **bijlage 2**).

- 3.8 De minister meent dat, zelfs als in het besluit een beslissing zou zijn vvat over de wijze waarop de uitzetting eventueel geëffectueerd zou gaan worden, dat nog geen grond is voor vernietiging van de *toelatingsbeslissing*, althans voor het *achterwege laten van de instandlating van de rechtsgevolgen* in een situatie waarin is geconcludeerd dat aan de in de procedure aan de orde zijn toelatingsgronden geen aanspraak op toelating kan worden ontleend. Indien in voorkomend geval de

voorgenomen uitzettingsmodaliteit - om wat voor reden dan - de rechterlijke toets niet zou kunnen doorstaan en ook anderszins de uitzetting niet kan worden geëffectueerd, kan er een situatie ontstaan waarin zou kunnen worden geconcludeerd dat de vreemdeling buiten zijn schuld niet kan vertrekken. Dan moet dus ook duidelijk zijn dat de vreemdeling ook zelf niet aan zijn vertrekplicht kan voldoen. In die situatie echter ontstaat niet alsnog een aanspraak op verlening van een verblijfsvergunning asiel. Mits aan alle voorwaarden wordt voldaan, kan een vreemdeling in een dergelijke situatie in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning regulier.

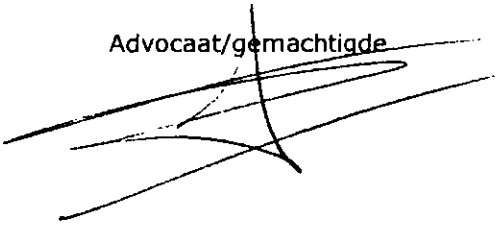
- 3.9 Uit het voorgaande vloeit voort dat de rechtbank ten onrechte in overwegingen die de eventuele uitzettingsmodaliteit betreffen aanleiding heeft gezien de rechtsgevolgen van het bestreden besluit niet in stand te laten. Gegeven het oordeel van de rechtbank over de aan de orde zijn toelatingsgronden, lag instandlating van de rechtsgevolgen weldegelijk in de rede.

4 Conclusie

- 4.1 De minister meent dat de bestreden uitspraak in het licht van het voorgaande niet in stand kan blijven.
- 4.2 De minister concludeert tot vernietiging van de bestreden uitspraak en tot ongegrondverklaring van het bij de rechtbank ingediende beroep.

Den Haag, 11 november 2010

Advocaat/gemachtigde

behandeld door	mr. G.M.H. Hoogvliet
correspondentie	postbus 11756, 2502 AT Den Haag
telefoon	(070) 515 37 03
fax	(070) 515 30 91
e-mail	gmh.hoogvliet@pelsrijcken.nl
zaaknummer	51011018
referentie	IND-0906.09.1232